

Osim, borbenih zadataka, dobijao sam i zadatke obezbjedjenja politicara i visokoh oficira AR BiH. Nekada, ti oficiri i nisu bas bili „visoki“. Nekada mi je to bio tezi zadatak od borbenog. Kad bih vidio sta rade. Kako se ponasaju. Koliko su puni sebe i napuhani, bilo mi je muka. Valjda su naucili u bivsoj JNA, na povlastice, pa im je bilo tesko bez toga. Oficiri koje ja zovem, narodnim oficirima, su nekako drugaciji, jednostavniji, pristupacniji, siti u dusi. Ovi iz bivse JNA, nas nisu podnosili. Nismo ni mi njih. Svi, su oni, krvavo branili kasarne, bivse JeNeAe, po Hrvatskoj. Mi smo bili kao nepismeni za njih. Oni imaju vojnu akademiju. Borci opet nisu njih podnosili. Voljeli su vise nas. Mi smo iznikli iz borbe i ucestvovali u formiranju odbrambenih jedinica. Nismo se dizali u visine. Nismo im mnogo vjerovali. Naravno i ovdje ima izuzetaka. Blago onome ko se sit u dusi rodio.

Smetali su mi kojekakvi debelguzi oficiri, cija se guzica jedva smjestala u skupocjene djipove. Vojska je vise isla pjeske i bila gladna. Kada bi oni sastancili i krojili borbene planove, morali smo da ih cuvamo. Da ih ne daj Boze neko ne napadne. Nekada, su te planove smisljali i na Muskoj Vodi. Pod Sjenicom. Ne znam ko bi ih napao. Cetnici su daleko. Mozda su se bojali nasih vojnika. Mozda su se bojali, da ne prekipi nasim borcima njihovo ponasanje. Rekao bih, da je to vise foliranje. Ako su se bojali, curenja informacija, nisu trebali. Ionako su zene znale sve o predstojecim akcijama. Borci bi zadnji saznali. Valjda su ti oficiri, poslije svakog sastanka isli kod svojih lahkkih zenskih. Njima bi se hvalili, kako su genijalno smislili novu borbenu akciju. One, bi to prenosile svojim jaranicama i tako dalje. Mahalska obavjestajna sluzba bi odradila svoje. Ruke njihovih vozaca su bile pune poklona, tim zenskim. Njima nista nije falilo. One su imale vise nego njihove zene. O, njima se moralo brinuti. Dio borbene taktike. Moralna podrška. One su bile „pomocnici“ Komandanata za moral.

Iz, dana u dan, ti oficiri su se sve manje vidjali na linijama. Kada bi se svecano odlucili, da obidju borce na liniji, bile su to ceremonije. Cuvao bi ih po vod Vojne policije. Umislili su da bi njihovom pogibijom propala Armija. Ni, jedan borac ne bi ni suzu pustio za njima.

E, kad bi se ti sastanci završili. Kad, bi završili sa „genijalno“ smisljenom akcijom i ucrtanim pravcima na karti, preslo bi se na meze i pice. Volj`ti janjetina sa raznja, volj`ti teletina ispod saca, volj`ti domaca sljivovica ili viski. Tu su i probrane cigarete. Borci su smislili i pricu za njih. Govorili bi da su bolesni. Simptomi bolesti su janjece precage pred ocima. (precage su janjece prednje noge)

Njihove zenske bi se setkale, dok oni smisljaju akciju. Njihale bi kukovima i mjercale nas. Valjda su im dosadili ovi debelguzi oficiri. One bi nesto slang. Vitko. Mladje i gladno zenskog tijela i ljepote. Nesto sto zraci snagom i hrabroscu. Nekoga ko bi navalio na nju kao gladan kurjak. Nekoga ko se ne boji ni tenka, ni prage ni da ce se obrukati u njenom krevetu. One nisu prisustvovala sastanku. Njima ce se plan razraditi u krevetu. Valjda su jadnici mislili, da je to dobar afrodisijak njihovim zenskim. Mislili su da ce ih napaliti, svojim genijalno smisljenim planom za akciju. Nisu im govorili, da je njihovo Komandno mjesto daleko od borbe, negdje u misijoje rupi, u nekom brlogu.

Kad bi poceli sa lokanjem alkohola i mastiti brade pecenjem, naredili bi da idemo. Ne trebamo ih vise cuvati. Sad su bezbjedni. Nerijetko bi poslije toga isprobali oruzje i vjezbali gadjanje. Najradije bih okrenuo cijev prema njima i poceo pucati.

Aljo!

E, kad bi dosao nas Vrhovni Komandant Aljo, na sastanak, bila bi to radost. Aljo bi pitao vojnike kako im je? Nikad nisi znao koga ce sta upitati. Volio je i postovao nas Aljo, borce. Postovali smo i voljeli i mi njega. Debelguzi oficiri bi igrali oko njega. Uvlacili mu se u guzicu.

Nije bilo janjetine ni sljivovice. Nije se pred Aljom smjelo ni pomisliti, a kamoli spomenuti. Nejma ni zenskih. One bi tako voljele vidjeti Alju iz bliza. Pruziti mu ruku. E to je jedina zelja, koja im se ne smije ispuniti. Sta ce Aljo pomisliti ili reci. Mogao bi dobiti minus kod Alje. Jedino su tad

zaboravljali na svoje zenske. Od njih je bitniji položaj i cin. Mogu samo sa distance gledati. Kao i ostali narod. Samo iz mase.

Navratio nas Aljo i u 1. Muslimansku podrinjsku brdsku brigadu. Bili smo mu dragi. Znao je nas Aljo, kako je biti izbjeglica borac. Interesovalo je naseg Alju, sve. Kakvu opremu imamo, kako smo obuceni i sta jedemo. Kad je vidio nas Aljo prohu - kukuruzu, pomijesanu sa pilecim koncentratom, koja je bila tvrdja i od bosanskog najtvrdjeg kamena, samo sto nije zaplakao.(ja jesam i sad) Zamotao je jednu u papir i ponio u Tuzlu. Tresnuo je Sadicu na sto i rekao:

- Zar ovo jedu borci 1. Muslimanske?

Stiglo bijelo brasno u nasu brigadu, sto je brze moglo. Iznenadili i mi nase trbuhe. Medjutim i suvise je bilo lijepo da bi dugo trajalo. Otisao nas Aljo dalje. Ne zna Aljo da nam prave istu prohu - kukuruzu. Nejma ni bijeloga ni crnoga brasna. Ima pileceg koncentrata. Svakako nejma piladi da ga jedu. Imamo mi. Grehota je da se baci. Prijatno vam bilo bosanski heroji.

PLBiH.ORG

WWW.PLBIH.ORG